

Học Cách Yêu Thương Một Người

Contents

Học Cách Yêu Thương Một Người	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14

Học Cách Yêu Thương Một Người

Giới thiệu

”Không phải là không biết yêu chỉ là đã quên cách yêu hoặc sợ phải yêu. Dấu trong sâu thẳm trái tim

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-cach-yeu-thuong-mot-nguoi>

1. Chương 1

- Nóng quá, nóng chết mất...ớ ơ...

Ôm chai nước lạnh, nằm cuộn tròn trên ghế, tôi liên mồm rên rỉ, cảm thấy cuộc sống thật là quá chán nản.

Trời nóng thế này muốn ngủ cũng không ngủ được mà đi chơi cũng chả thích. Vì thế nên tôi đành quần đùi áo bốn lỗ nằm ngó cái đồng hồ điện tử để nếu nó có “lỡ” nhích thêm một độ nữa còn có cái cớ để gào lên “lại thêm một độ nữa, muốn giết người à?”

Đúng vào giây phút tôi đang có tư tưởng “thoát y đi tắm” thì một giọng nói ngang phè phè vang lên:

- Con gái con đứa, ăn mặc thế kia à, lại còn nằm ôm chai nước nữa chứ, vô duyên không tả được.

Một câu nói mà phun ra chi chít gai, người phát ngôn chỉ có thể là hần, cái con người chưa thấy mặt đã ngửi thấy mùi tà đạo, chưa thấy tiếng đã lạnh sống lưng.

Đang nóng sẵn lại nghe có người c-hửi đến mình, tôi điên tiết ngồi dậy, gườm gườm nhìn hấn:

- Sang đây làm gì?

- Nói với người lớn thế à? - Hấn cau mày tỏ vẻ không hài lòng.

“Xì, hơn người ta có một tuổi bọ mà đòi làm người lớn”. Tôi bĩu môi nghĩ thầm nhưng vẫn hỏi lại:

- Ủ thì, sang đây làm gì thế?

- Vậy có khác quái gì đâu? - Hấn gào lên tức tối.

- Có từ “thế” thêm vào còn gì.- Tôi cũng không vừa, ngoác mồm ra gào lại.

- Em...

Hấn bắt lực rồi, tôi biết mà, ai bảo cứ thích xoáy tôi làm gì. Người gì đâu mà xấu xa, đều giả không chịu được. Hấn chỉ đối xử với một mình tôi như thế thôi, với người khác xem, tôi thế, tôi hứa, tôi đảm bảo với...con lợn đất của tôi là thái độ của hấn sẽ khác ngay.

Tôi nghĩ rồi nhếch mép nhìn hấn đầy khinh bỉ. “Ta khinh, ta khinh hừ hừ...”

- Kiểu cười gì thế kia? Bỏ ngay đi. À, mà Hấn đâu?- Hấn hỏi rồi ngo ngang ngo dọc.

Biết ngay mà, hấn ta sang đây không tìm Hấn thì cũng là tìm anh Tùng còn bữa nào không được bình thường hấn sẽ bảo hấn sang chơi với con Rô. Nhưng tuyệt nhiên không bao giờ hấn sang tìm tôi, cũng phải thôi hấn ghét tôi mà, ghét lắm chứ không phải vừa đâu. Đây là tôi đoán thế.

- Con bé này, anh hỏi sao không trả lời, hả?

“Hả cái vớ ỷ”. Tôi nghĩ rồi hấn học đáp:

- Hấn đâu còn lâu em mới nói.

Tôi vừa dứt lời thì cái Hấn từ trên nhà chạy xuống, mặt mũi bịt kín mít trông chẳng khác gì Ninja cuồng phong. Ôi cái con bé phản bội chị em, phản bội người thân ruột thịt này, sao nó không ở trên lâu hơn một tí.

- Em đây, hi hi. Anh đợi em lâu chưa? - Con bé hớn hỏ nói, tay vin vào vai hấn.

- Không, anh vừa đến thôi. - Hấn nói và mỉm cười nhẹ nhàng. Đây, tôi nói có sai đâu.

- Chị Dương, em ra nhà sách với anh Đông một xíu nhé!

Hấn hỏi rồi chưa kịp để tôi ư hử gì nó đã khoác tay anh Đông yêu quý của nó tung tẩy đi ra ngoài.

- Ủ đi đâu thì đi cứ về sớm nấu cơm là được rồi.

Tôi lẩm bẩm rồi lại ôm chai nước nằm thu lu trên ghế. Một ngày nắng nóng thế này thật là chán quá đi mà.

~~Tôi là con thứ hai trong một gia đình phá vỡ kế hoạch hóa của nhà nước, tính cả con Rô thì nhà tôi có sáu thành viên.

Trên tôi là anh Tùng, đẹp trai, tài giỏi lại dịu dàng, tốt tính, anh Tùng xứng đáng với danh hiệu “nam thứ chính trong phim Hấn”. Chẳng biết có đúng không nhưng tôi có cảm giác anh yêu chiều tôi nhất nhà í hí hí.

Tôi và Hấn là chị em sinh đôi, nhưng ngoài việc cùng tuổi ra, tôi thấy nó chả giống tôi tí gì. Một đứa thì ngoan ngoãn hiền lành còn một đứa thì... thật ra cũng không hư lắm, chỉ là “thỉnh thoảng” ngủ dậy muộn, “thỉnh thoảng” đi học trễ, “thỉnh thoảng” ăn nói hơi xộc ộc thôi.

Vị trí em út em ít trong nhà thuộc về thằng Khôi, cái thằng nhóc mắc dịch ấy, chỉ cần nhìn thấy mặt tôi là y rằng nó sẽ gào lên : “Chị Dương, em muốn kẹo...” Chả thế mà giờ hàm trên của nó chỉ còn độc hai chiếc răng. Quá đen.

Bố mẹ tôi đều là dân làm ăn kinh doanh nên thường xuyên vắng nhà. Một tháng may ra tôi được hôn vào má họ một đến hai lần. Vì thế nên căn nhà này do bốn con tiểu quý... à nhầm bốn anh em tôi quản lý thỉnh thoảng còn có sự xuất hiện của tên vô lại đội lốt quân tử.

À vâng người tôi muốn nhắc đến ở đây chính là hân, Nguyễn Thành Đông, hàng xóm “tối lửa, tắt đèn mó nhau” của nhà tôi, bạn thân của anh Tùng và là người tình trong mộng của nhỏ Hân.

Chỉ cần nhìn thấy mặt hân thôi là tôi đã liên tưởng đến cảnh hân nằm trên giường, tay chân khuya loạn xạ và trong cái đầu óc đen tối của hân sẽ nghĩ ra đủ trò để khiến tôi thân tàn ma dại phải lê lết cầu xin hân. Hân ghét tôi, đó là điều duy nhất tôi biết. Nhưng có cho tiền vàng hay đập đầu tôi vào đá tôi cũng không hiểu. Tại sao vậy? Tại sao hân chỉ ghét có mình tôi???

- Dương...

- Dạ!

- Dậy đi học, muộn rồi.

- Vâng em dậy rồi ạ!

Thật là một đứa em toét vời. Nhưng đừng vội lầm tưởng các bạn ạ! Thực tế bao giờ cũng “khốc liệt”, bằng chứng là tôi đang nằm trên giường, ôm chăn ngủ ngon lành mà cái mồm thì vẫn nói láo là dậy rồi.

Và anh Tùng, người anh hết lòng vì em vì út của tôi cũng đã đi đến giới hạn cuối cùng khi nghe tôi vâng dạ trên dưới mười lần mà chưa thấy lộ mặt xuống.

- DƯỞNG! Anh gọi lần cuối thôi đấy! 6 rưỡi rồi em có chịu dậy không?

- Hơ, dạ...hở 6 rưỡi? AAAAA... trời ơi, muộn mất tiêu rồi...

Sau màn hú hét âm ỉ của tôi, anh Tùng vội vàng bật tai, nhỏ Hân giật mình đánh rơi quả trứng xuống đất, hết ăn, còn thằng Khôi thì khóc ré lên vì sợ. Buổi sáng của gia đình tôi bắt đầu rất đổi bình thường.

- Chị Dương ơi, nhanh lên. – Hân giục tôi, chân nó khê dậm dậm xuống đất tỏ ý suốt ruột. Anh Tùng và thằng Khôi hình như đã đi trước rồi.

- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi, đã muộn đâu mà. – Tôi nhăn mặt đáp, cho ba lô vào giỏ xe, gạt chân trống rồi trèo lên trước. – Thế xuất phát được chưa, quý cô?

- Được rồi, đi thôi, hôm nay em tiết kiểm tra đầu giờ đấy. – Hân đáp rồi khê vỗ nhẹ vào lưng tôi.

Đang bon bon trên đường, Hân chợt khều vai tôi hào hứng nói:

- Hôm qua ra nhà sách với anh Đông, em mua được nhiều quyển hay lắm nhé!

Tôi khê nhăn mặt đáp:

- Xời, lại toàn tiểu thuyết tình yêu chứ gì.

- Em cũng mua sách tham khảo nữa mà. – Hân phụng phịu nói. – Mà em còn định mua cho chị quyển “Đề thi đấm máu” cơ...

- Hả, thật không? Sao hôm qua mà không đưa chị? – Nghe nhắc đến tiểu thuyết trinh thám, tôi quên cả việc mình đang lái xe, quay xuống nhìn Hân với đôi mắt sáng rỡ.

- Nhưng mà em đâu có mua.

- Tại sao??? – Tôi gần như gào lên.

- Thì...tại anh Đông. Anh ấy bảo chị không thích thể loại này đâu, chị chỉ mê Doremon thôi, nên em...

- Ai bảo thế, hân nói láo. – Tôi gào lên tức tối, trong lòng bùng lên nỗi căm hận, không ngờ con người hân lại tráo trở, đều cang đến mức như thế. Thật sự là chỉ muốn tru tréo lên cho hả giận.

- Chị Dương, xe kia...

Hân bắt chợt kêu lên thất thanh khiến tôi giật mình, vội nhìn về phía trước. Chiếc xe quái quỷ không biết từ đâu chui ra đang tuýt còi tin tin, tôi há hốc mồm, mặt xanh như tàu lá chuối, vội vàng quẹo tay lái tránh chiếc xe.

Nhưng sự đời không bao giờ được như ý muốn, tránh vỏ dưa thì gặp vỏ dừa, ngay khi tôi vừa tránh được chiếc xe ô tô thì:

- AAAAAAA, chị Dương, cột điện.

Bình, bóp, rầm....

Một chuỗi những âm thanh hay ho vang lên và điều gì đến cũng phải đến. Xe một nơi, người một ngã, trên vỉa hè, một vụ tai nạn giao thông “thảm khốc” vừa xảy ra.

Tôi lồm cồm bò dậy, nhẩn nhó nhìn Hân hỏi:

- Có sao không?

- Em không sao, chỉ bị trầy một chút thôi. Nhưng...xe tuột xích rồi, làm sao giờ? – Hân nói rồi mếu máo nhìn sang con xe đáng thương.

Tôi nhìn nó, bối rối gỡ đầu gỡ tai. Đúng lúc ấy, chợt có tiếng phanh xe đạp. Tôi giật mình, quay ra nhìn, chẳng biết nên vui hay nên buồn.

- Anh Đông. – Hân nhìn người vừa mới đến, nó gần như hét toáng lên.

Hắn khẽ mỉm cười với Hân rồi quay ra hất hàm với tôi:

- Sao thế này?

- Thì như anh thấy, tai nạn. – Tôi đáp cụt lủn.

- Nhưng sao lại tai nạn? – Hắn gần như gắt lên.

- Tại nó, ai bảo nó cứ đứng chình ình ở đây cơ chứ. – Tôi đổ luôn tội cho cái cột điện.

- Lại chống mắt lên chứ gì, đi đường chẳng bao giờ để ý cả, nhấc bao lần rồi, sao em lúc nào cũng hậu đậu thế! Em vừa làm liên lụy cả Hân nữa đấy. – Hắn nhú mày tỏ vẻ không hài lòng.

Tôi tức, thật sự rất tức giận. Tại sao hắn có thể quát tháo với tôi, người vừa trải qua một vụ tai nạn “thảm khốc” cơ chứ. Đúng là đồ ác bá. Tôi nghĩ rồi mím chặt môi, cố gắng nuốt cục tức vào trong, liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tay:

- Em không thềm đôi co với anh. Bây giờ anh đưa Hân đến trường trước hộ em, nó có tiết kiểm tra.

- Thế còn chị thì sao? – Hân nhìn tôi với ánh mắt ái ngại.

- Còn sao nữa, dắt xe đi sửa thôi. Mày cứ đi trước đi, tiết đầu của chị là tiết công dân, thầy Lân hiền lắm.

- Vậy em đi trước nhé!

- Nhanh lên Hân, muộn rồi. “Người ta” đi học muộn quen rồi, kệ đi. – Hắn vừa gạt chân trống vừa nói với cái giọng tỉnh bơ.

Nhìn theo bóng hắn và Hân, tôi nắm chặt hai tay, miệng không ngừng rửa xả, chân đạp liên hồi vào cột điện “Nguyễn Thành Mông chết bầm chết dập, ta hận mi, ta ghét mi, cầu cho khuôn mặt “đập chai” của mi bị biến dạng trở lên xấu xí”.

Sau khi cơn giận đã giảm đi ít nhiều, tôi khập khiễng đi đến bên con xe cào cào đáng thương, dựng nó lên và nhẩn mũi nhìn thân xác tàn tạ của nó. Nhưng có lẽ chủ nhân của nó là tôi còn đáng thương hơn gấp bội, kiểm tra 15’ văn đầu giờ. Quá đen.

2. Chương 2

Thân tàn ma dại bước vào cổng trường, tôi bỏ qua cái lắc đầu kiểu “quen quá rồi” của bác bảo vệ, vội vàng phi đến trước cửa lớp 10 Lý lòng không có mong mỏi gì hơn là hôm qua tôi đã trông gà hóa què mà nhìn nhầm thời khóa biểu.

Nhưng tiếc là mắt tôi vẫn còn tinh lắm, bằng chứng là trong lớp học lúc này, cô Xuân, giáo viên dạy bộ môn Văn lớp tôi, đang ngồi trên bàn giáo viên, tay khế đẩy gọng kính đỏ, mắt mở to thật to khi nhìn thấy tôi lấp ló ngoài cửa.

- Chuyện gì đang xảy ra đây? Dương, em có biết còn 20 phút nữa là hết giờ rồi không? – Cô Xuân nói với giọng lạnh te.

- Em bị tai nạn, hỏng xe cô ơi. – Tôi thanh minh kèm theo một nụ cười nham nhở.

Cô Xuân nhìn khuôn mặt bết bát mồ hôi của tôi, thở dài lắc đầu một hồi rồi mới nói:

- Thôi được rồi em vào đi, cô sẽ cho em làm bài 15 phút riêng.

Câu trước thì hay ho, câu sau thì thật đáng đánh. Tôi bước vào lớp với bộ mặt thảm não, trong đầu hình dung ra con ngỗng Văn đang phấp phới trước mắt mình.

- À, khoan đã... – Cô Xuân bất chợt lên tiếng khi tôi chuẩn bị bước về chỗ ngồi - Dung và Hải tạm chuyển sang chỗ khác để bàn đầu cho Dương ngồi làm bài kiểm tra nhé!

Tôi, đã không còn một mảnh giáp nào trên mặt trận chiến đấu với môn Văn.

...

Địa điểm: căng tin trường.

Thành phần: những đứa mồm to nhất lớp 10 Lý.

- Thế nào, mày chiến đấu tốt không? Liệu có được 4 điểm không? – Cái Phương “Ú” hỏi tôi, kèm sau đó là tiếng mut chut lớn, nửa cốc trà sữa đã vào bụng nó.

- Mày trông tao giống người chiến thắng trở về à? – Tôi nhìn nó bằng ánh mắt ai oán.

- Bà nói sai rồi Ú, cái Dương nó đâu có đi chiến đấu, phải nói là nó đi...ơ, đi gì ấy nhỉ? – Thăng Hiệp “Hấp” hóng hớt định chen miệng vào nói, nhưng ngật một nỗi nó học dốt Văn còn hơn cả tôi nên rặn mãi không ra được từ cần nói.

- Đi nạp mạng. – Nhỏ Băng lên tiếng, nhìn Thăng Hiệp với ánh mắt thương hại. Khuôn mặt xinh đẹp có chút kiêu kì của nó hơi héch lên.

- À, ừ đúng rồi, đúng rồi. Chính là ý trăm cần nói, đi nạp mạng.

Lập tức thăng này nhận được một cú giắt tóc, một cái nhéo tai và một phát đâm vào lưng. Đau không còn gì để nói.

Tôi ngao ngán nhìn lũ bạn đều, lại méo mặt khi nghĩ đến cảnh tượng cô Xuân “kính đỏ”, mắt gần rớt ra ngoài khi cầm bài văn vắn vẹo năm dòng của tôi, sau đó không ngần ngại chấm luôn con 2 vừa to vừa đẹp vào ô điểm.

Tôi thì chả ngán điểm thấp đâu, cái quan trọng là khi anh Tùng hỏi, tôi sẽ chẳng biết trả lời thế nào. Nếu biết tôi bị điểm thấp thế này, anh ấy sẽ không mắng đâu nhưng cái cách anh ấy thở dài rồi lắc đầu đầy buồn bã cũng đủ khiến tôi ăn năn cả tuần, híc híc.

- Thôi bỏ qua chủ đề này đi, cái chính là sao hôm nay mày đi muộn thế? – Nhỏ Băng nhìn khuôn mặt thảm não của tôi, hỏi.

- À, thì lúc nãy trong lớp tao nói rồi đấy thôi. Tao bị tai nạn, hỏng xe. – Tôi khẽ nhún vai, đáp.

Ba đứa còn lại đồng loạt quay ra nhìn tôi như muốn nói :” Con này lại điêu rồi”.

- Chúng mày không tin thì thôi, tao bị tai nạn thật lại còn. – Tôi giận dỗi gào lên.

- Ủ, thế làm sao mà bị tai nạn? – Người lên tiếng là thằng Hiệp hấp, nó đang cố tỏ ra cho tôi thấy là nó rất tin tưởng tôi.

- Đâm cột điện. – Tôi đáp cụt lủn.

Ngay lập tức, thằng Hiệp và nhỏ Phương cười rú lên như phải gió. Duy chỉ có nhỏ Bằng là không cười, nhưng cái cách nó mím môi rồi ngoảnh mặt sang hướng khác cũng đủ khiến tôi giận điên lên.

- Chúng mày có thôi đi không hả? – Tôi gào lên bực bội rồi nghiêng rằng lằm bằm. – Đen cả đũa, không biết có phải tao bị sao quả tạ chiếu trúng không nữa. Mới sáng bảnh mắt đã bị tai nạn, lại còn gặp phải cái tên mấc dịch Nguyễn Thành Mông nữa chứ!

- Này, đừng nói với tao Nguyễn Thành Mông mà mày nói chính là Nguyễn Thành Đông, hotboy lớp 11 Toán đấy nhé! – Nhỏ Phương trợn ngược mắt lên nhìn tôi, tay đẩy cốc trà sữa sang một bên.

- Còn ai bắn bựa và đếu cáng được như hấn cơ chứ. – Tôi cay cú nói và ngay lập tức lãnh hậu quả cho phát biểu “thiếu suy nghĩ” của mình. Nhỏ Phương giơ chân đạp tôi bắn ra khỏi chỗ, một cú knock out tuyệt đẹp. Lạ lẫm tôi đã quên mất ở đây có một đứa mê zai hơn mê ăn.

- Mày là cái đồ dã man tàn bạo, đồ trọng sắc khinh bạn. – Tôi vừa xoa mông vừa lườm nó một cái lác mắt, kéo ghế ngồi lại chỗ cũ.

Vừa lúc đó, Phong từ quầy căng tin trở về, trên tay lĩnh kính nào đồ uống, nào ô mai, bím bím. Cậu ta đặt chúng xuống bàn rồi lôi trong túi quần ra một gói đậu phộng vất cho tôi.

- Đây.

Phong lúc nào cũng vậy, lạnh lùng đến bực mình và kiệm lời đến khó tin. Nhưng đã quá quen với tính cách của cậu ta rồi nên tôi chả thèm để ý, chộp lấy gói đậu phộng, bóc vỏ và ăn ngon lành.

- Tại sao tui không có? Thiên vị. - Nhỏ Phương nhìn gói đậu phộng trên tay tôi rồi quay sang chất vấn Phong.

Tôi bốc vài hạt đậu phộng, bỏ vào miệng nhai rôm rốp rồi nhìn nó cười đê tiện:

- Một gói đậu phộng khác nào muối bỏ biển so với mày. Vì thế mày ăn làm gì, phí tiền ê hê hê.

Phương nhìn tôi và Phong bằng ánh mắt hằn học, nó làm vẻ mặt giận dỗi rồi quay ra...bóc bím bím.

Đang ăn uống ngon lành, Phong bất chợt nhúu mày rồi giật tay tôi lên, hỏi một câu chẳng ra đầu chẳng ra đũa:

- Sao thế này?

- Sao là sao cái gì? – Tôi ngơ ngác hỏi lại rồi nhìn xuống cánh tay của mình chợt giật mình khi thấy một vết màu đỏ xuất hiện trên khuỷu tay áo.

Ba đứa còn lại cũng chăm chú nhìn vào vết đỏ trên tay áo tôi để hóng hớt.

- Tiết lợn ở đâu ra thế kia? – Thằng Hiệp trợn mắt nói. Ngay lập tức nó nhận được một cái cốc xém lưng đầu của nhỏ Phương:

- Vớ vẩn, đến bao giờ ông mới khôn ra được đây. Màu sắc thế kia chỉ có thể là tiết canh vịt. Sáng nay mày ăn tiết canh vệ đường hả?

- Tao đạp chúng mày chết giờ, phát biểu lôm côm, sáng nay tao chỉ được có mỗi quả trứng đút vào mồm thôi đấy. – Tôi gào lên tức tối.

- Bỏ áo lên xem làm sao? Mà mày có thấy đau không? – Nhỏ Bằng khê nhúu mày hỏi. Đúng là chỉ có nó mới quan tâm đến tôi.

- Ừ, ừ, hình như cũng hơi đau. Để xem đã. – Tôi nói nhưng chưa kịp làm gì thì Phong đã nhanh tay giúp tôi kéo tay áo lên để lộ ra một vết sứt trên khuỷu tay. Dài 1 cm, rộng 5mm, chảy một ít máu, nhưng một ít mủ, nói chung là một vết thương bình thường.

- Xuống phòng y tế đi. – Phong nhìn vào vết sứt trên tay tôi, nói.

- Thôi, lát nữa, trời đánh còn tránh miếng ăn. – Tôi nhả mặt đáp, giặt tay mình ra khỏi tay Phong.

- Không, ngay bây giờ, nhiễm trùng mắt. – Cậu ta nói ngắn gọn rồi kéo tay tôi đứng dậy mặc cho tôi ú ớ chẳng lên lời. Cái con người của cậu ta thật là muốn đánh chết quá!

...

Vì một lí do trời ơi đất hỡi nào đó mà ông sửa xe vẫn chưa chịu tu sửa lại con chiến mã cho tôi vì vậy tôi đành nhờ Phong lái về. Gật đầu, phóng xe đi và im lặng, thỉnh thoảng à ừ vài cái là chuỗi những hành động mà cậu ta thực hiện mặc cho tôi huyền thuyên đủ chuyện trên trời dưới đất.

Vì thế ngay khi vừa xuống xe, tôi đã vùng vằng đi vào nhà, chẳng thèm chào hỏi gì cả, trong bụng lăm lăm nguyên rửa Phong sẽ phải sống kiếp FA dài dài. Đang trong tâm trạng bực tức, chợt một giọng nói khó ưa vang lên khiến tôi giật mình quay ra:

- Có bạn trai đưa đón tận nhà cơ đấy...

Chắc, rõ đen, vừa về đến nhà đã gặp ngay tên mắc dịch.

Tôi đóng cánh cổng kêu đánh rầm rồi cúi kính đi vào. Tên hàng xóm đáng ghét đang ngồi cạnh chuồng chó, tay vuốt ve đầu con Rô, trông hai đứa phởn kinh khủng đúng là tình thân ái thân giữa chó và người.

Cả ngày đen đui bây giờ về đến nhà lại nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét này thật muốn nhồi máu cơ tim. Bây giờ mà còn đứng đây chày cối với hắn nữa không chừng tôi sẽ bị máu dồn lên não, thổ huyết mà chết quá. Tốt nhất là mặc kệ hắn quan tâm làm chi ệt người. Tôi nghĩ rồi gật gù cho là phải, bấu mỗi lườm nguýt một cái rồi nghênh ngang đi vào nhà, thực hiện chính sách đội mũ phớt, đá ống bơ với hắn.

Nhưng mà cây muốn lặng gió lại chẳng ngừng, tôi bơ hắn không có nghĩa là hắn sẽ bơ tôi.

- Thăng nhóc vừa rồi là ai?

Cái giọng nói ngang phè phè và chua loen loét như giấm kia vang lên khiến bước chân tôi khựng lại. Gì thế này, hắn định vào vai ông bố nghiêm khắc, cổ hủ đang truy xét các mối quan hệ của cô con gái là tôi hay sao? Vớ vẩn thật. Tôi nghĩ rồi quay đầu lại trừng lớn mắt nhìn hắn:

- Không liên quan đến anh.

Hắn chẳng thèm để ý đến thái độ tức tối của tôi thậm chí còn chẳng đếm xỉa đến lời tôi nói, tiếp tục giữ nguyên câu hỏi, ngữ khí có phần nặng nề hơn:

- Thăng nhóc vừa rồi là ai?

- Không-liên-quan-đến-anh. – Tôi gằn mạnh từng chữ một rồi lăm bắm “đã xấu trai lại còn điếc”.

- Bỏ hay bạn trai?

Tôi tức đến độ gân xanh nổi đầy, răng nanh chìa cả ra ngoài, hắn đang định đo độ mặt dày với tôi đây mà. Được rồi thích thì chọi đây chiều. Tôi nghĩ rồi nghênh mặt lên nhìn hắn với ánh mắt thách thức:

- Bạn trai của em đấy, thế nào, đẹp trai không?

Vừa dứt lời thì “Ầng” một cái, con Rô đang lim dim mắt hưởng thụ bất chợt rú lên đau đớn, nó cụp đuôi chạy vội ra vườn. Tôi ngậy ngốc nhìn theo con chó rồi lại nhìn khuôn mặt đen xì của hắn, chợt cảm thấy cả người lạnh run. Không phải hắn vừa sờ mó linh tinh chỗ nào của con Rô đấy chứ. Ôi Rô ơi là Rô, tao biết ngay mà, mày bị tên biến thái này lợi dụng rồi.

Trong lúc tôi còn đang đau xót cho tấm thân ngọc ngà thuần khiết của con chó thì hắn đã đứng dậy, tay rút túi quần lạnh lùng đi vào nhà để lại cho tôi tiếp sập cửa to khủng khiếp, ngàn năm vang dội, uy lực vô biên. Tôi mất chữ A, mồm chữ O nhìn cánh cửa đang rung bần bật thiếu điều long ra khỏi tường mà nước

mắt nước mũi chảy tong tỏng. Ôi cửa của tôi, chó của tôi. Tên Thành Đông đó, hẳn thật có tinh thần phá hoại của chùa.

Khóc thương cho chó và cửa xong, tôi rầu rĩ đi vào nhà, theo thói quen để cặp lên bàn uống nước rồi tiến thẳng vào bếp, nơi phát ra mùi thơm quyến rũ của thức ăn. Anh Tùng đang bận rộn với một đồng nồi niêu xoong chảo, bàn tay vung vẩy cái đũa nấu, trông rất chuyên nghiệp. Anh mặc một cái áo tạp dề màu xanh dương trông yêu không chịu được.

Tôi che miệng khúc khích cười, lon ton chạy đến chỗ anh.

- Khùng ca ca, muội đã về.

Anh Tùng đang rán cá, mắt liếc tôi một cái, nhàn nhạt nói:

- Còn xưng hô kiểu đấy, có tin anh đốt hết đồng truyện của em không?

Tôi hãi, vội vàng ngậm mồm, anh Tùng có thể sẽ không đốt đồng truyện của tôi nhưng biết đâu anh ấy sẽ đem tôi thay thế cho chỗ cá nát bấy này thì sao, dám lắm đấy.

Tôi nghĩ rồi lẽ lười, đi đến bên cái tủ lạnh lấy chai nước khoáng và tu ừng ực. Anh Tùng nhìn đáng vẻ tu nước “kiểu diêm” của tôi, nhíu mày hỏi:

- Sao hôm nay em về muộn?

- À, sáng em gặp tai nạn. – Tôi khụt khịt mũi.

Anh Tùng đang lật miếng cá vội dừng động tác, quay ra nhìn tôi, sau khi đã quan sát từ chân lên đầu không thấy có gì lạ, anh ấy mới lên tiếng:

- Trông em không có vẻ gì là gặp tai nạn.

- Ai bầu, anh nhìn này. – Tôi dẩu mồm lên cái, chìa vết thương trên khuỷu tay ra còn chỉ chỉ vào vết máu thấm ra trên tay áo. Anh Tùng nhìn vết thương của tôi bằng ánh mắt khinh bỉ, thuận miệng hỏi:

- Thế chuyện này có liên quan gì đến việc em về muộn.

Tôi ầm ỨC thu tay về, đứa nào đã nói là anh ấy quý tôi nhất chứ. Vả vớ mồm đứa ấy đi (T.T)

- Ai nói không có liên quan. Tai nạn nên xe em bị hỏng. – Tôi chọc chọc hai ngón tay chỏ vào nhau, nói.

- Xe hỏng thì sao? Hân nó vẫn về sớm đấy thôi.

- Thì...nó khác. Mà anh có thấy thời tiết hôm nay có gì khác lạ không? – Tôi chớp chớp mắt hỏi.

Anh Tùng ngó mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lắc đầu:

- Không.

- Trời, anh không thấy thời tiết hôm nay rất nóng sao? Bên ngoài nắng to lắm, nắng cắt da cắt thịt à nhâm cháy da cháy thịt luôn. Nắng khủng khiếp, nắng dã man, nắng tàn bạo, nắng...

- Thôi stop, bỏ qua cái thời tiết đi. – Anh Tùng vội giơ tay lên chặn cái miệng đang phun mưa xuân phì phì của tôi.

- Bỏ qua thì bỏ qua, xì. – Tôi lăm bằm, khề bữu môi rồi tiếp tục chém gió. – Đại khái là thời tiết hôm nay rất khắc nghiệt và em, một cháu ngoan Bác Hồ, một công dân ưu tú của xã hội, một con người biết vượt lên khó khăn, vất vả, biết cố gắng, biết...

- Dương, anh cho em 5 giây nói vào việc chính. – Anh Tùng tắt bếp, để đũa sang một bên rồi quay sang tôi gần giọng nói, trông bộ dạng anh bây giờ rất giống chị Dậu lúc chứng kiến chồng mình bị đánh, sắp tức nước vỡ bờ đến nơi. Nhưng suy nghĩ ấy tôi chỉ dám để trong đầu thôi, đùa chứ tôi không muốn đối chỗ ngủ cho con Rô đầu.

- Hừm, thì là thế này, hôm nay thời tiết rất khắc nghiệt, rất nóng, và em, một con người tuyệt vời, biết vượt lên vô vàn khó khăn đã phải cuộc bộ về nhà do bị hỏng xe. Chấm hết.

Tôi nói một lèo, nhưng dĩ nhiên toàn bộ đều là nói láo. Làm sao tôi dám nói với anh Tùng là khi Phong chở tôi về, bằng cách nịnh nọt, khóc lóc, uy hiếp rồi chuyển sang cầu véo, cần xé tôi đã buộc được cậu ta phải quay ngược trở lại quán truyện. Và rồi sau khi đã bứt gần hết lá của cây nhãn trước cửa quán truyện tôi đã đi đến quyết định nghe theo tiếng gọi của trái tim, nuốt nước mắt gượng cười bỏ ra gần trăm nghìn để mua tiểu thuyết trinh thám và tuyện tranh. Trời ơi, bây giờ nhắc lại vẫn còn thấy đau lòng.

- Em đi bộ từ trường về? Thật? – Anh Tùng nhìn tôi với ánh mắt nghi hoặc.

- Anh không tin em hở? – Tôi đưa tay lên chùi nước mắt.

Anh Tùng nhìn tôi, lắc đầu thở dài một cái rồi nói:

- Ừm, được rồi lên thay quần áo đi, chốc anh gọi xuống ăn cơm.

- Vâng ạ! – Tôi gạt đầu như bồ ổi, hớn ha hớn hở chạy lên nhà. Đi ngang qua phòng đọc sách ở tầng hai tôi thấy tay vô lại đội lốt quân tử Nguyễn Thành Đông đang ngồi chăm chú đọc sách, tôi nheo nheo mắt nhìn, một cuốn sách có tựa đề “Mickey zucker reichert”, nếu tôi không nhầm thì cuốn sách này hoàn toàn viết bằng tiếng Anh, đã có lần tôi gỡ nhầm và gần như muốn bung não vì nó. Vậy mà bây giờ hắn lại đang đọc nó rất chăm chú, đúng là người ngoài hành tinh.

Tôi nghĩ rồi khê thở dài, đến bao giờ tôi mới có thể đọc một cuốn sách bằng tiếng anh nhỉ? Điều ấy chắc chắn là không tương đối với một đứa IQ 2 chữ số và cấp độ lười đang ở mức báo động như tôi rồi. Haizz.

...

Khi tôi bước chân xuống phòng ăn thì đã thấy nhỏ Hân và tên vô lại Nguyễn Thành Đông đang ngồi ngay ngắn trên bàn, một đĩa so dưa, một đĩa mức canh ra bát, anh Tùng thì rửa rau sống ở đằng sau, thấy tôi, anh ấy khê mỉm cười, nói:

- Xuống rồi hả, anh cũng đang định gọi em.

- Vâng ạ! – Tôi khụt khịt mũi rồi kéo ghế ngồi xuống, làm bộ mệt mỏi.

Thành Đông khê liếc mắt nhìn tôi rồi nở một nụ cười đểu kinh dị khiến tôi run cầm cập, bất giác thấy sờ sợ. Không phải chứ, sao tôi phải sợ hắn nhỉ? Rõ dở hơi cảm hấp. Tôi cau mày ngẫm nghĩ rồi cũng giương mắt ếch lên nhìn hắn, tiện tay kéo đĩa thịt quay về phía mình tránh xa tầm với của hắn, coi như một lời thách thức. Chỉ cần hắn sơ rờ đến đĩa thịt tôi sẽ quyết chiến đến hơi thở cuối cùng.

Bữa cơm anh Tùng nấu không tệ, tuy chưa đạt đến trình độ thượng thừa giống mấy anh nam 9 hoàn hảo trong tiểu thuyết nhưng được thế này đã là quá tốt rồi còn hơn người nào đó nấu cơm còn khê, luộc trứng còn sống kia. Tôi nghĩ rồi lừ mắt về phía cái tên còn đang nhóp nhép nhai miếng cá, mặt phởn không chịu được. Đúng là được đi ăn chùa có khác.

Đang ăn ngon lành, anh Tùng chợt lên tiếng hỏi:

- Hai đứa dạo này học hành có khá hơn không? Hân, Toán của em thế nào?

- Anh biết em học chuyên Văn mà, Toán của em kì này cố lắm chắc chỉ hơn 6 phẩy thôi. – Hân thật thà nói, nó nhăn nhó chọc chọc đôi đũa vào bát cơm ăn 15 phút không hết của mình.

Anh Tùng hơi cau mày nhưng cũng không nói gì, chuyển hướng sang tôi:

- Dương, môn Văn của em...

Nghe anh Tùng hỏi, tôi hơi giật mình cái đũa đang định gắp miếng thịt vội vàng rút lại. Tôi cũng muốn nói như nhỏ Hân lắm nhưng khốn nỗi nếu muốn môn Văn kì này đạt được 6 phẩy thì điểm học kì ít nhất tôi phải được 9. Nhưng với trình độ văn về của tôi, được 7 đã là một ước mơ xa vời rồi.

Vì thế tôi đành ngồi im nuốt nước bọt ừng ực, ngẫm nghĩ một lúc lâu mới rặn ra được một câu:

- Em học chuyên Lí mà, vì thế...môn Văn, ừm...không được tốt lắm.

- Không được tốt lắm là sao? Cho anh một con số cụ thể. – Anh Tùng nghiêm khắc nói.- Ừm, em... - Tôi ấp úng không lên lời lại nhớ đến bài văn 15 phút sáng nay mà ngàn vạn lần muốn thắt cổ tự tử. Đúng vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc ấy, một giọng nói nhẹ nhàng đột nhiên vang lên:

- Học sinh trường chuyên, chuyện học lệch là bình thường thôi mà. Mà đừng truy Dương nữa.

Tôi bị dọa đến độ suýt nữa thì đánh rơi bát cơm. Kể cả anh Tùng và nhỏ Hân cũng đều dừng đũa, quay ra nhìn người vừa nói. Tôi sợ đến xây xẩm cả mặt mày, chăm chú nhìn khóe miệng hết cong lên rồi lại hạ xuống một cách nhịp nhàng của hân, tim gan phổi dạ dày đều rung theo nhịp rung của cơ thể.

Hắn có phải là Nguyễn Thành Đông không vậy? Hay hắn bị ngã cầu thang, hay là nể quá nào bị nổ mất rồi? Tôi run rẩy đưa ra hàng tá giả thiết, giả thiết gì cũng được chứ nhất quyết tôi không tin hân vừa bênh vực tôi. Như cảm nhận được ánh mắt “nóng bỏng” của tôi, hân quay sang nhìn, đôi môi mỏng như cánh hoa khẽ nâng lên, để lộ hàm răng trắng póc:

- Mà cũng phải thông cảm, Dương dạo này cũng có rất nhiều việc phải nghĩ, đúng không Dương?

Việc phải nghĩ, việc gì cơ? Tôi ngây ngẩn cả người, nhất thời không biết nên nói gì. Hân nhìn biểu hiện trên khuôn mặt tôi, ý cười trong mắt càng rõ nét, cuối cùng mở miệng nói một câu đem tôi vất xuống 18 tầng địa ngục:

- À, phải rồi, bạn trai của em có học cùng lớp không?

Thế nào gọi là giết người không cần dao??? Chính là đây.

3. Chương 3

Tiếng đũa rơi vang lên khô khốc trong không khí. Anh Tùng và nhỏ Hân không hẹn cùng quay ra nhìn tôi bằng ánh mắt đờ đẫn như không dám tin đây là sự thật. Bản thân tôi cũng đang rơi vào trạng thái tương tự.

Cái chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này? Tôi có bạn trai? Tôi có bạn trai từ bao giờ, tại sao trong khi bản thân tôi còn không biết mặt tên bạn trai mình tròn méo ra sao thì hân lại dám mở cái mồm điều ngoa của mình ra ăn gian nói phét chứ.

Tôi điên tiết mà không biết nên làm gì, chỉ có thể há mồm ra mà nhìn hân trừng trừng. Đã vậy hân lại làm bộ như không liên quan đến mình, thản nhiên lia đũa càn quét khắp bàn ăn mặc cho ba con người còn lại đang trong trạng thái đờ toàn tập.

Cuối cùng người phá vỡ cục diện im lặng này giờ là nhỏ Hân, nó đột nhiên vỗ đùi đánh đét một cái rồi bật cười sung sướng, quay sang tôi hỏi một chập bốn năm câu hỏi mà lại toàn mấy câu linh tinh:

- Trời đất ơi chị Dương có người yêu. Đẹp trai không chị? Học giỏi không chị? Nhà giàu không chị? Hai người yêu nhau được bao lâu rồi?

Đúng lúc tôi không thể chịu đựng được nữa, chuẩn bị quay sang sặc cho nó một trận nên thân thì một giọng nói lạnh lùng đã kịp thời vang lên cắt đứt sự hào hứng của Hân:

- Hân, bớt nói nhảm đi.

Anh Tùng đã khôi phục được trạng thái của mình, quay sang lườm Hân một cái rồi trực tiếp chiếu thẳng ánh mắt lạnh lùng vào tôi. Biết không thể tránh né được nữa, tôi đành nhún nhó nhìn anh rồi ấp úng lên tiếng:

- Thực ra thì...ừm không phải, em chỉ là...nói chung là...à, đại khái là...sự thật đó là ừm....

Cứ thế tôi ngắc ngứ cả nửa ngày với cái đại khái là nói chung là của mình đến nỗi chọc ột người ôn hoà như anh Tùng phải nổi giận mà giáng mạnh bát cơm đang cầm trên tay xuống bàn, gắt lên:

- Em còn không mau chóng giải thích cho rõ ràng thì việc nấu cơm, rửa bát, giặt quần áo, quét dọn nhà cửa trong tháng tới sẽ do em hoàn toàn phụ trách đấy.

Đúng là hình phạt dã man tàn bạo, tôi nghe mà không khỏi rét run, vội vàng lên tiếng phân bua:

- Không phải đâu anh Khùng à nhầm anh Tùng, em thề với Đức mẹ trên cao, với chúa Giêsu, với thánh Ala với thần Zeus, thần Poseidon, thần Eros... Còn nữa, chờ tí để em đi lấy quyển Thần thoại Hy Lạp. – Tôi nói rồi định xoay đầu bỏ chạy nhưng chưa kịp thực thi hành động thì đã bị giọng nói lạnh lùng của anh Tùng đánh cho sao giăng đầy đầu.

- 1...2.... – Anh Tùng chân vắt chữ ngũ, tay khoanh trước ngực, mặt lạnh như cái tủ đá. Thái độ nghiêm túc đến đáng sợ này khiến tôi hết ham đi tìm các vị thần mà vội quỳnh quáng lên tiếng:

- Được rồi, được rồi, em vào trọng tâm chính ngay đây, anh chẳng có tí tế bào hài hước nào cả.

- Nói ngay đi.

- Chuyện cũng chẳng có gì. Em không hề có bạn trai là hấn ta ăn gian nói phét thôi. – Tôi cau mày nói, tay chỉ thẳng vào cái khuôn mặt nhơn nhơn kia.

Phải công nhận một điều là hấn rất biết cách hưởng thụ cuộc sống. Vừa nhàn nhã húp bát canh thơm ngon, ngọt lành (thực ra thì tôi thấy nó vẫn hơi mặn) vừa xem anh em tôi “đối ẩm”, làm gì còn cái sướng nào hơn cái sướng này nữa? Đúng là đồ vô lại, vô lương tâm, ta nguyện rửa mi uống canh bị sặc, ăn rau bị hóc.

Hấn đón nhận cái nhìn hấn học cùng ngón tay chỗ không mấy thiện ý của tôi bằng một nụ cười toả nắng để lộ ra hàm răng đều tăm tắp nhưng có một cái chồi lên trước (à ý tôi là cái răng khểnh).

- Hấn ta? Ăn gian nói phét? – Nhân vật gây ra chuyện lúc này mới chứ. Đúng là lừa tình level max.

- Đúng vậy! – Tôi gật đầu rồi héch mặt lên trần, đùa à, Nguyễn Ánh Dương tôi đây, đầu đội trần, chân đạp tông sao phải sợ bố con thằng nào.

- À, giỏi. Thế lúc đi học về là ai lai em? – Hấn khẽ mỉm cười, lông mày hơi nhướn lên.

- Lai...lai về? Ai cơ, làm gì có chuyện đấy. Nói cái gì lung tung chả hiểu. – Tôi vờ gỡ đầu gỡ tai, mắt chớp chớp mồm đớp đớp liên hồi.

Đáp lại tôi là một tràng cười lớn sảng khoái.

- Ha ha, Dương cô nương à, mắt anh trái phải đều 10/10 hết đấy, anh nhìn rõ cảnh em loì chơi nhảy xuống khỏi yên xe còn phải mông vài cái rồi mới đi vào, hình ảnh cực kỳ rõ nét nhé!

Nghe đến đây, tôi nhảy dựng người lên, trợn mắt nói:

- Này anh điều nó vừa vừa thôi, ai phải mông bao giờ, hành động đó gọi là chỉnh trang lại quần áo. Sao lại có người học dốt Văn thế nhỉ.

- Đấy, em tự nhận rồi nhé, còn dám nói không có ai lai về? – Hấn khẽ mỉm cười, môi vẽ thành một đường cong hoàn hảo, trông đến là ngứa mắt.

Tôi giật mình, chết điếng cả người, mồm há ra rồi lại ngậm vào. Chối đi chối lại rốt cuộc vẫn bị hấn lừa vào tròng, biết không thể quanh co được nữa, tôi đành vờ gỡ đầu, cười cười nói:

- AAAAAÀ, nhớ rồi. Đúng là lúc đi học về em có nhờ thằng bạn lai, không biết tại sao lúc này lại quên mất hơi hơ. Đạo lại trí nhớ kém tệ cơ.

- Bạn ư? Thế sao lúc anh hỏi thằng nhóc đó là ai em lại bảo đó là bạn trai em? – Tên cáo gian ác lại tiếp tục dồn tôi vào góc tường, trên môi hấn vẫn là nụ cười nhơn nhơn đáng ghét. Không hiểu sao tôi thấy hấn có vẻ đang rất vui. Cái sự nghiệp truy vấn dồn ép tôi khiến hấn hạnh phúc đến thế sao?

Nghĩ đến đây tôi chợt thấy rùng mình, biến thái, đích thực là tên biến thái.

- Này, nói gì đi chứ? – Thấy tôi hồi lâu không lên tiếng, hấn bèn hươ hươ tay trước mắt tôi, gất lên.

- Nói gì bây giờ? – Tôi khẽ cau mày – Nói rằng anh chẳng có tí thông minh, tí tinh tế nào của một người đàn ông à? Em chỉ nói đùa mà thôi, nếu cậu ta là bạn trai em thật thì có cho cả đồng tiền em cũng chẳng nói cho anh biết đâu.

Trong không khí chợt vang lên tiếng thở phào nhẹ nhõm. Một giọng nói nhẹ nhàng bất chợt vang lên:

- Vậy là người lai em về không phải bạn trai em?

Người vừa lên tiếng là anh Tùng. Khuôn mặt anh đã dịu lại, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng. Có vẻ như anh đã hết giận rồi. Tôi nghĩ rồi ra sức gật đầu lia lịa, miệng cười toe toét:

- Vâng, em ngoan lắm, làm gì mà đã có bạn trai.

- Vậy là em có người lai về? – Vẫn rất nhẹ nhàng.

- Em...ơ...

- Vậy là em không phải đi bộ?

- Em, không phải...

- Vậy là em nói dối anh. Giỏi lắm! – Anh Tùng khẽ gằn giọng, kết thúc bằng một câu “khen ngợi” ngắn gọn. Tôi cúi gằm mặt xuống, lại nhớ đến lúc nãy ở trong nhà bếp nói dối liên thiên với anh mà tự thấy xấu hổ vô cùng.

- Muốn anh phạt em thế nào đây Dương? – Anh Tùng ôm trán, lắc đầu hỏi tôi.

- Em sẽ quét nhà trong một tháng – Tôi nhanh nhẩu nói.

- Không, anh không thể để con Rô bị em dùng chổi đuổi trong vòng một tháng được. – Anh Tùng lắc đầu dứt khoát nói.

- Thế thì em sẽ rửa bát vậy. – Tôi rầu rĩ nói.

- Bát nhà mình không nhiều như thế đâu.

- Giặt quần áo thì sao? – Tôi tiếp tục gợi ý.

- Máy giặt vừa mới được sửa, anh không muốn tốn tiền sửa nữa.

- Em sẽ giặt tay vậy. – Tôi xì mặt xuống.

- Thôi đi cô nương, em định biến quần áo nhà mình thành rẻ rách hết à? – Anh Tùng làm bộ chán nản nói. Cái kiểu đâu cứ xúc xiểng anh em thế nhỉ? Tôi khẽ lườm anh Tùng một cái, rồi cau có nói:

- Thế thì em phải làm gì?

- Không cần làm gì cả nhưng tiền tiêu vặt tháng tới của em sẽ được xung vào công quỹ. – Anh Tùng đưa kết luận.

Nghe đến đây tôi gần như không tự chủ được mà nhảy dựng lên, nhìn anh Tùng bằng ánh mắt hoảng hốt:

- Không thể nào, anh định làm gì với nguồn sống của em?

- Số tiền đó sẽ được dùng để mua một số vật dụng chung cho nhà mình.

- Như thế là không công bằng, như thế là vô nhân đạo, là tư bản, là bóc lột tiền tài của dân. Em không đồng ý. – Tôi rất không khách khí mà đập bàn nêu ý kiến.

- Không công bằng ở chỗ nào? – Đáp lại thái độ hùng hổ của tôi, anh Tùng vẫn rất nhẹ nhàng và tình cảm.

- Thì...biết là em có lỗi nhưng không thể phạt bằng cách ấy được. Dùng tiền tiêu vặt của em để mua vật dụng chung thì anh và Hân lợi quá còn gì. Giống như hai người đang tận hưởng sung sướng trên sự đói khát của em vậy. – Tôi cau có đưa ra lý luận của mình.

Anh Tùng nhìn khuôn mặt cau có của tôi, khẽ mỉm cười, tay gõ nhịp xuống mặt bàn rồi từ tốn nói:

- Có cần anh liệt kê những vật dụng chung cần mua không? Đảm bảo em sẽ thấy hình phạt này cực kỳ công bằng.

- Anh liệt kê đi, làm gì có hai chữ công bằng trong chuyện này chứ. – Tôi lâu bầu.

- Ừm, tốt. Thứ nhất, cái chổi quét nhà. Hôm nọ em nô với con Rô, giờ chỉ còn lại cái thân chổi thôi, có cần lấy ra cho em xem không?

- O, cái đấy...

- Thứ hai, cái bát nhựa cho Rô ăn. Mấy ngày trước em đi học muộn, dắt xe vội nghiêng qua, nát bát rồi. Tang chứng vật chứng vẫn ở ngoài sân kia.

- Tại...em vội quá.

- Thứ ba, cái quạt cây hoa phượng, điện cơ 91, chạy tốt như thế, em chùng vớ chần vào đầu quạt, chơi trò hang động, rồi thì lỡ chân đạp khiến đầu quạt một nơi, thân quạt một nẻo. Hiện vật vẫn còn trên phòng em đấy.

- Em lỡ chân chứ bộ.

- Còn cả cái nồi kho thịt, hôm qua trong lúc nấu cơm, em mải xem tivi nên làm cháy nữa. Đây là anh còn chưa tính chỗ đĩa bị em đem ra chơi chuyền và mấy cái bát con bị vỡ. – Anh Tùng nói với vẻ mặt không thể chán nản hơn.

- Chỗ đĩa kia có làm sao đâu. – Tôi vẫn còn cố cãi.

- Ai bảo không sao, em chơi xong không cất đi bây giờ thành đồ chơi của con Rô rồi.

Anh Tùng vừa dứt lời thì hai con người đang cố nhịn cười từ nãy đến giờ cuối cùng cũng không chịu đựng được nữa phải phá lên cười như điên như dại. Nhỏ Hân biết ý chỉ che miệng khúc khích cười còn tên hàng xóm mắc dịch Nguyễn Thành Đông thì không nể mặt ai cả, cứ gục đầu xuống bàn và cười như nắc nẻ.

Tôi ngượng chín cả người chỉ còn biết cúi gằm mặt xuống. Anh Tùng nhìn tôi, khẽ mỉm cười hỏi:

- Thế nào, em còn thấy không công bằng nữa không?

- Ừ hừ. – Tôi ngoảnh mặt sang hướng khác, không đáp.

- Dối cái gì, hình phạt nhẹ nhất dành cho em rồi đấy. Bây giờ thì rửa bát đi, làm cẩn thận đừng đánh vỡ cái gì đấy. – Anh Tùng xoa xoa đầu tôi, rồi dứt tay vào túi quần đi lên tầng.

Tôi lườm theo bóng anh rồi vội vã chạy đến bên nhỏ Hân, kéo kéo tay nó cầu cạnh:

- Hân ơi, Hân à, tháng tới mày phải cứu chị, nếu không chị sẽ chết đói đấy huhu.

- Em...

- Hân, lên đây anh kiểm tra Toán của em một chút.

Tiếng anh Tùng vọng xuống từ tầng hai đã cắt đứt nguồn viện trợ cuối cùng của tôi. Nhỏ Hân còn thắm hơn, nó nặng nề đứng dậy, lê từng bước lên tầng mà cái mặt thì sầu như đi đưa đám. Kể ra thì tôi vẫn còn may mắn chán vì anh Tùng học Văn cũng không giỏi lắm.

Tôi gật gù nghĩ thầm rồi chợt giật mình khi nghe thấy tiếng cười khê vang lên bên cạnh.

- Đáng đời. – Thành Đông khẽ nhếch mép, nhìn tôi cười cực kỳ sung sướng.

Nhìn thấy nụ cười đều đặn của hân tôi cáu tiết gắt lên:

- Tất cả đều tại anh mà ra, thế mà còn ngồi đây cười. Anh là cái đồ...đồ đồ vô lại, vô lương tâm, xấu xa, đều cáng, vẩn vẩn và mây mây.

- Ô hay, sao mắng anh. Tại em nói dối đấy chứ. – Hân tròn mắt ngơ ngác nhìn tôi.

- Đó không phải nói dối mà là nói đùa, anh không phân biệt được à. – Tôi cau có bặm môi.

- Nó sang nhà thằng Đông để đi học rồi. – Anh Tùng đáp gọn ghẽ.
- Đi học thì đến trường chứ sang nhà tên đó làm gì, kì cục. – Tôi nhú mày thắc mắc.
- Đừng nói là em không nhớ xe mình bị hỏng đấy nhé. Hân nó sang nhà thằng Đông để đi nhờ xe, không lẽ em định bắt anh chở cả hai đứa? – Anh Tùng đi đến bên bàn ăn, cốc đầu tôi một cái rõ đau.
- À, ra vậy. – Tôi vừa xoa xoa đầu vừa gật gù.

Anh Tùng nói tôi mới nhớ ra. Vì con xe chiến mã của tôi vẫn đang ngự ở quán sửa xe “Tư Phệ” nên trong nhà chỉ còn độc con châu chấu đen của anh Tùng. Còn nhỏ Hân, đừng ai vội thắc mắc tại sao nó không có xe, bởi vì một sự thật vô cùng khó tin lại đang xảy ra ở đây đó là con nhỏ không biết đi xe đạp mặc dù nếu tính cả tuổi mụ thì nó đã bước sang tuổi 16 (Gào).

Cũng may nhóc Khôi đã được gửi cho ông bà nội từ đầu tuần chứ không thì lấy đâu ra xe thồ cả bốn con quỳ.

- Thế hôm nay anh chở em đi học à? – Tôi hớn hở hỏi.
- Dĩ nhiên rồi, đồ ngốc. Nhưng cần đính chính lại người chở là em chứ không phải anh. – Anh Tùng khề mồm cười nói.
- Tại sao??? – Tôi nhảy dựng lên. – Anh không thể thiếu tinh tế, thiếu lãng mạn, thiếu ga lăng như thế được. Anh sẽ bị ế vợ cho coi.
- Mấy thứ tinh tế, lãng mạn và ga lăng ấy không dùng với em được. Phí phạm. Thôi ăn mì đi, nói nhiều quá. – Anh Tùng tùm tùm cười, tay chỉ vào bát mì rồi thông thả đi ra ngoài.
- Anh Tùngggggggg...

Cuối cùng người lái vẫn là anh Tùng. Sau khi nhận được lệnh, tôi hớn hở trèo lên xe, rút headphone đeo vào tai rồi bật nhạc. Xe của anh Tùng có gắn đệm ở yên xe, ngồi êm mông vô cùng. Đúng là một sự hưởng thụ tuyệt vời.

Khi chiếc xe đã bon bon đi được một đoạn, tôi bèn tháo một bên tai nghe đưa cho anh Tùng:

- Anh, nghe này.
- Thôi, anh đang lái xe. Có muốn xuống cống không mà dụ dỗ. – Anh Tùng khề lắc đầu nói.
- Khiếp có nghe nhạc thôi mà cũng xuống cống, anh định làm thanh niên nghiêm túc thế kỷ 21 đấy à? – Tôi khề bĩu môi rồi giật giật vạt áo anh nài nỉ - Thôi nghe đi mà, anh với em mỗi người nghe một tai nó mới lãng mạn. Nghe đi, em mới tải mấy bài hay lắm.

Cuối cùng không chịu được sức ép của tôi, anh Tùng đành đưa tai nghe còn lại lên tai rồi thở dài nói:

- Đến chịu em rồi.
- Anh với em, trai tài gái sắc lại xuất hiện trong khung cảnh lãng mạn như thế này, biết đâu lại được nhiếp ảnh gia nào chụp được, mai lên trang bìa báo ấy chứ hô hô. – Tôi rất không biết xấu hổ mà che miệng cười khà ố.
- Dương à, cuối cùng anh cũng thấy được tác dụng của việc em uống sữa nhiều rồi. Sức hoang tưởng ngày càng lớn mạnh. Chẹp! – Anh Tùng lắc đầu, phì cười.
- Kệ em, ối người muốn còn không có. – Tôi thui cho anh Tùng một đám, tiện thể đổi bài hát.

Một lúc sau...

- Dương, em có thể đổi bài hát được không. Những gì anh nghe được này giờ là một đàn quạ đánh chữ nhau. – Anh Tùng nói rồi đưa tay lên kéo cái tai nghe ra khỏi tai.
- Đó là nhạc rock, là nghệ thuật, anh chẳng biết thưởng thức âm nhạc gì cả. – Tôi làu bàu trách cứ nhưng vẫn đổi sang một bài nhạc Việt vui nhộn.

Một lúc sau...

- Dương, em đổi sang nhạc nước ngoài đi. Những gì anh nghe được nãy giờ là tiếng hát theo eo é-o như chim lợn của em. – Anh Tùng xúc xiểm tôi không thương tiếc.

- Đó là giọng hát thiên thần, chim sơn ca thánh thót. Anh là cái đồ ông già khó tính. – Tôi cúi tiết gắt lên. Nhưng cuối cùng tôi vẫn nghe theo anh Tùng, chuyển sang một bài hát tiếng Trung êm ái da diết, nghe mà muốn nức nở. Hình như là nhạc phim “Bộ bộ kinh tâm”.

Một lúc sau...

- Này, không phải bài hát cảm động quá, em khóc rồi đấy chứ. Sao anh thấy lưng ướt ươn ướt. – Anh Tùng phì cười hỏi tôi.

- Anh Tùng...

- Gì thế?

- Em xin lỗi. Híc, em thề là em chỉ đang cố tìm mẫu khăn giấy trong cặp thôi. Em thề là em không cố ý quệt tay vào áo anh. Em...

- Đó là cái gì thế? – Anh Tùng run rẩy hỏi, cả chiếc xe như đang rung lên ầm ầm.

- Em xin lỗi, chỉ là một tý nước mũi thôi mà. – Tôi ôm đầu, rất thành thật thừa nhận.

- DƯƠNGGGGG...

Chương 4.2

Ôm cái đầu vừa bị anh Tùng cốc cho gần lủng, tôi hung hăng đập cửa xông vào lớp. Vừa thấy cái mặt tôi xuất hiện là cả chợ à nhằm cả lớp đột nhiên im bật. Đồ ăn trên tay đứa nào đứa nấy rơi đổ xuống đất. Má ơi, chúng nó có cần ngạc nhiên đến thế không?

Thằng Đức “đực” là đứa phản ứng đầu tiên với sự kiện “tôi xuất hiện”, nó vội vã đứng dậy, làm bộ vợ cái cặp trên bàn, khoát khoát tay với cả lớp rồi gào lên:

- Chào cả nhà em về đây, hôm nay cái Dương đi sớm 15 phút thế nào tý cũng có bão giạt cấp 12 cho xem, không khéo còn có tuyết rơi ấy chứ!

Đáp lại nó là một tràng cười lớn hưởng ứng của cả lớp. Bọn này, chỉ được cái nói xấu bạn bè là không ai bằng. Tôi cau có nghĩ thầm rồi phăng phăng đi xuống chỗ thằng Đức ngồi, kiễng chân nắm lấy tai nó xoắn một vòng 360 độ.

- Này thì bão này...

- AAAAAAYUUU...

- Này thì tuyết này. – Tôi xoắn thêm một vòng nữa cho hả giận.

- AAAAAAAAÁ...đau quá, chị Dương ơi tha cho em.

Trước thái độ thành khẩn đáng thương của nó, tôi mới hài lòng thả tay ra tạm ngừng việc hành hạ cái tai đã đỏ lên như tôm luộc của nó.

- Dã man, tàn bạo, đáng ghét. Vợ ơi, nó đánh chồng này. – Sau khi tuôn một loạt những mĩ từ hay ho dành cho tôi, nó giả trò bám váy vợ, quay sang nhỏ Lương ăn vạ.

Nhỏ Lương nhìn thằng Đức với ánh mắt “cứ để nó cho vợ” rồi quay sang tôi, cau mày trách cứ:

- Dương, tại sao mày lại làm như vậy?

- Làm...làm gì cơ? – Tôi hơi chột dạ, lắp bắp hỏi lại. Chết mồ chẳng lẽ bọn này định song kiếm hợp bích hại tôi? Gay rồi đây.

- Sao mày lại véo có một bên tai như thế? Đã véo thì véo cả hai tai chứ. Mày làm thế nhờ tai chồng tao véo một bên thì sao? – Nhỏ Lương chống nạnh hỏi tôi.

Nghe nó nói xong, tôi suýt sặc, không nhin được mà ôm bụng cười ngặt nghẽo. Nhỏ Lương nháy mắt với tôi một cái rồi quay sang thằng Đức cười tình, đổi giọng ngọt ngào:

- Tai vẹo thì mất vẻ đẹp trai, men lì chồng nhỉ? Hay để vợ bảo cái Dương véo nốt bên kia nữa nhé!

Thằng Đức hãi, vội vã đưa tay lên giữ cái tai còn lại rồi lắc đầu lia lịa nói với vẻ hãi hùng:

- Thôi khỏi, véo một bên là đủ rồi, thêm phát nữa để mà thăng thiên à?

Tôi và nhỏ Lương không hện cùng bật cười khúc khích.

- Mà này, sao hôm nay mày đi sớm thế, đến trước giờ truy bài luôn, không phải bảo thật đấy chứ. – Nhỏ Lương nói rồi giữ tay tôi lại để tám chuyện thêm chút nữa.

- Ai bảo. – Tôi nguýt nó một cái rồi cười cười nói thêm. – Tại hôm qua lúc đi học về tao thấy chồng mày đá đường nên hôm nay mới phải chạy đến lớp sớm để thông báo. Đấy tí quên, chốc phải lên phòng phát thanh của trường đưa cái phóng sự “Nam sinh Đ của lớp 10 Lý đá đường vô tội vạ” mới được, khổ ghê cơ. Haha...

Tôi nói xong thì cả hai cùng ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười đến nỗi khiến thằng Đức tức giận, mặt đỏ lựng lên như mâm xôi gấc. Nó đập bàn rầm rầm rồi đuổi tôi không thương tiếc:

- Cái Dương mày còn không mau về chỗ, la cà ở đây làm gì. Toàn tám nhảm.

Xong, nó quay sang nhỏ Lương, hất mặt đầy hách dịch:

- Láo nhảm, dám đem chồng ra cười cợt. Đã thế tối về ông cho nằm gằm giường.

Thằng Đức đúng là ngứa mồm quá hoá ngu rồi, thể nào cũng bị cái Lương dóc da, xẻ thịt, rút gân cho xem. Tôi nghĩ rồi lè lưỡi, không muốn xem cảnh bảo lực gia đình nên lò dò xách ba lô đi về chỗ. Ở đằng sau còn vọng lên những âm thanh kinh dị:

__ BINH...BỐP...RẦM...

- Ai ui đau quá!

- Ông à, ông với ai? Chết này...chết này...

Tôi nghe mà rùng cả mình, ba chân bốn cẳng chạy về chỗ ngồi của mình, chiếc bàn dài ở phía cuối lớp ngay cạnh cửa sổ. Nhìn ra ngoài sẽ thấy những hàng hoa sữa chạy dọc vỉa hè, hồ nước êm ả xanh trong, cảnh phố xá tập nập, người người qua lại nhộn nhịp. Một vị trí lý tưởng cho việc ngủ, ăn, chơi và làm thơ. Chẳng thế mà hết học kì một, tôi đã phải chạy theo năn nỉ thầy Thắng từ tầng một đến tầng ba mới kiếm được chỗ này đấy.

Tôi ngồi cùng với Phong và Băng, bên trên là nhỏ Phương ú, thằng Hiệp hấp và thằng Cương cùi. Hai bàn vừa hay tạo thành một xóm chợ ồn ào. Ngoại trừ Phong và Băng ra ở đây toàn mấy đứa lăm mồm.

Xem ra hôm nay tôi được dịp lên mặt với cả bọn rồi. Vì trong xóm ngoại trừ Phong ra chưa có đứa nào ngó mặt đến cả.

Tôi nghĩ rồi cười toe toét lách qua Phong để đi vào trong. Thấy tôi, Phong bèn bỏ headphone ra khỏi tai, nhàn nhạt hỏi:

- Đến sớm?

- Ừm, hôm nay đi với một ông cụ non, thanh niên nghiêm túc còn sót lại của thế kỉ 21, không sớm mới lạ.

- Tôi cau có nói, thăm cầu cho anh Tùng bị hất xì liên tục.

- Ai vậy? – Phong tiếp tục với loại câu hỏi hai từ của cậu ta. Thật là khó ưa, dù vậy tôi vẫn vui vẻ trả lời.

- Một người khá nổi tiếng hiu hiu. – Tôi cười với vẻ mập mờ.

Nhìn nụ cười của tôi, Phong khẽ nhú mày, đang dựa lưng vào tường cậu ta bỗng ngồi thẳng dậy, nhìn tôi chăm chú:

- Hện hò?

Nghe câu hỏi cùng thái độ có phần nghiêm trọng của Phong, tôi bật cười to, búng trán Phong một cái rồi nói:

- Ủm, nhưng là hẹn hò với anh trai. Xem cậu kìa, sợ tôi có bạn trai thế à? Yên tâm đi dù có yêu ai tôi cũng sẽ không quên cậu đâu hì hì.

Phong hất tay tôi ra rồi lại dựa lưng vào tường, nhét headphone vào tai, lạnh lùng nói:

- Nhảm.

- Cái đồ...khó ưa. – Tôi lườm Phong một cái, làu bàu chửi thề rồi cũng lòi điện thoại ra nghịch.

Mặc dù chơi thân với Phong từ hồi cấp 2 nhưng tôi phải thừa nhận rằng ngồi với cậu ta thật sự quá nhàm chán. Nói chuyện như nói với tảng đá, nhiều lúc tức muốn học máu mồm. Sao cậu ta với Băng không kết thành một đôi nhỉ? Quá hợp ấy chứ.

Đang phấn khích với ý tưởng tuyệt vời này tôi chợt giật mình khi Phong đột nhiên khều nhẹ vào khuỷu tay tôi rồi đưa headphone ra và hỏi:

- Đây, hay lắm, nghe không?

Tôi quay ra, ngạc nhiên nhìn Phong, không dám tin vào tai mình nữa. Cậu ta cũng biết dùng từ “hay lắm” ư? Không phải từ trước đến nay vốn từ của cậu ta chỉ dừng lại ở “cũng được”, “tạm”, “bình thường” thôi hay sao?

- Ha...y lắm á? – Tôi lấp bắp hỏi lại.

- Ủ. – Phong gật đầu xác định. Khoé môi khẽ nhếch lên thật nhẹ.

Bài hát nào được ông thần cục đá này khen hay chắc phải đặc biệt lắm đây. Không biết là thể loại nào nhỉ? Rock, ballad, R&B, Rap hay nhạc không lời? Tò mò quá! Tôi nghĩ rồi chợt nheo mắt nhìn Phong đầy ngờ vực:

- Hay thật không đấy? Nhìn mặt cậu gian quá! Không phải định lừa tôi đấy chứ?

- Không nghe thì thôi. – Phong khẽ nhún vai, xẵng giọng rồi định đưa headphone lên tai. Thấy thế tôi vội giật hai cái tai nghe trên tay cậu ta ra rồi cười hì hì nói:

- Tôi nghe, tôi nghe mà. Làm gì mà nóng thế.

Ngay khi tôi vừa nhét headphone vào tai, tôi đã hiểu thế nào gọi là hối hận. Người tôi như có một luồng điện chạy dọc sống lưng. Da gà da ốc nổi lên từng mảng, tóc tai như muốn dựng ngược cả lên. Thật là một bài hát kinh khủng.

Vội vàng bỏ hai cái tai nghe ra khỏi tai, tôi gần như gào lên với Phong:

- Đồ thần kinh, hay hay cái con khỉ.

Đáp lại sự tức giận của tôi, cậu ta chỉ khẽ cười, thản nhiên nói:

- Cây nữ tu, đỉnh cao của nghệ thuật đấy.

- Cao cao cái đầu nhà cậu ấy. Hay này thì hay này...

Tôi vừa nói vừa vớ lấy quyển sách trên bàn, đập lia lịa vào người Phong. Trước sự tấn công dồn dập của tôi, cậu ta chỉ biết vừa cười vừa đưa tay lên chống đỡ.

Trong lúc Phong và tôi còn đang “tí toét” trêu nhau thì Băng đến. Nó nhìn cả hai đứa tôi bằng con mắt lạ lẫm có phần khó hiểu. Thấy Băng tôi bèn dừng việc trêu chọc Phong lại, mỉm cười nhìn nó nói:

- Thật là đến sớm quá đi mà, nhưng vẫn sau tao hê hê.

Băng lách qua Phong và tôi để đi vào. Vừa đặt cặp xuống bàn, nó đã quay sang tôi thắc mắc:

- Hôm nay có bão to hay sao mà mày đi sớm thế?

- Chúng mày...không còn gì sáng tạo hơn nữa à? – Tôi khẽ nhún mày chán nản.

- Thế thì tại sao? Bình thường mày còn chẳng đi đúng giờ nữa là đến sớm. – Bằng bĩu môi nói.
- Tại hôm qua xe tao đâm cột điện, bị hỏng ấy, mày nhớ không? Thế nên hôm nay tao mới phải đi với anh Tùng. Trời ơi, mới có 6 giờ sáng mà ổng đã lôi đầu tao dậy. Nói cái gì ơ, dậy sớm cho đẹp da, rồi thì tinh thần sảng khoái, não nhiều nếp nhăn hơn. Nhăn nhăn cái con khỉ, tao chỉ thấy hại não, ngu người đi thì có.
- Tôi ba hoa chích choè một tràng khiến Bằng bật cười, nó búng trán tôi nói:
- Anh mày nói đúng đấy. Dậy sớm mới khoẻ người. Lần sau mày cứ thế phát huy đi.
- Khoẻ cái gì, chẳng qua anh ấy già rồi, không ngủ được nên mới cấm tao ngủ đấy. Chứ mày nghĩ xem đi sớm được cái gì? Nằm nhà ngủ thêm tí nữa không thích thì thôi. – Tôi nguýt nó một cái dài.
- Không phải đâu. Chắc tại anh ấy làm lớp trưởng nên phải đi sớm để làm gương đấy. – Bằng khẽ mỉm cười nói.
- Mày là bạn tao hay bạn anh Tùng thế? – Tôi nhăn mặt nhìn nó trách móc rồi chợt tủm tỉm cười, mắt chớp chớp liên hồi - Mà sao mày cứ bênh anh Tùng chằm chặp thế? Không phải ấy ấy rồi đấy chứ?
- Linh tinh, ấy ấy cái gì mà ấy ấy. – Nó nói rồi dấm vào chân tôi một phát đau muốn tung gan nát phổi.
- Đúng lúc bọn cái Phương, thằng Hiệp thằng Cường cũng không hẹn mà cùng nhau bước vào lớp. Thế nào tôi cũng bị chúng nó đem ra công kích à xem. Ôi cái số tôi, đi sớm một hôm cũng không xong. Hic hic :(

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-cach-yeu-thuong-mot-nguoi>